

Sveti večer.

1. Vstanite, o bratje, nebo se žari,
Svetloba po noči, o kaj se godi?
2. Na kviško, pastirci, presrečni je čas,
Gospod iz višine se bliža do nas.
2. O zemlja presrečna, veseli se zdaj,
Iz neba se bliža nebeški ti raj.
4. Tam v hlevcu revnem se dete rodi,
Mesija, ki davno ga svet poželi.
5. Zatoraj, o zemlja, veseli se zdaj,
Iz neba se bliža nebeški ti raj!

Povest o izgubljenem sinu.

Događbica iz Betlehema. Prevel Marko Kranjc.

I.

V sveti deželi je razsajal že nekaj tednov divji vihar ter razgural ljudi in živali v varne doline.

Bilo je zadnje dni te viharne in mrzle dobe, ko nekega večera besno bučanje nakrat potihne; tiha svetla noč se je razgrnila čez pokrajino Efrat. Svečan, skrivnosten mir kraljuje v višavah in nižinah; utihnile so živali, ponehal je šelest listja in utrinki daljnih zvezd ne krožijo po navadi po nebu.

Na betlehemske tratah mirno in brezskrbno spe pastirji in psi čuvaji.

Blizu pašnikov betsahurskih, kjer so imeli pastirji svoja bivališča, sloni na mogočno skalo uprta mala kočica. V njej leži na slamnati postelji stara ženica, skrbno pokrita z ovčjimi kožami; poleg nje pa čepi na leseni kladi belolas stavec, kolena zavita v borno odejo.

Vihar se je pomiril, Marta, začne starček lahno, zaspi zdaj, dobro ti bo delo!

S težavo vstane s štora in razgrne s tresočimi rokami odejo, ki mu je pokrivala in grela kolena, nad bolnico:

Tebe zebe; meni ni treba odeje.

Starka ga prime ginjena za roko, rekoč: Kako si dober, Simon! Obdrži le sam odejo, prosim te, tudi ti potrebuješ toplote.

Ne, Marta, le ne skrbi zame, mene dovolj greje obleka. Le zatisni oči, pa pozabi!

Da, da, skoro mi bo smrt za večno zatisnila oči... Že čutim blizu uro, kaj me, če božja volja, popelje v dom očetov...

Oh, ne govori mi tako, Marta, to me žalosti! Prosil bom Gospoda, da skaže svojo milost nad teboj in nad menoj!

Čez nekaj časa tiho pristavi: In nad najim izgubljenim sinom — Manasetom!

Manaset, moj sin! zaječi bolnica. Kako rada darujem življenje za te, če te moja daritev pripelje zopet na pravo pot!

V Cezareji je v razkošnosti in nasladnosti zatajil Boga svojih očetov! Ali se ga bo naš Gospod usmilil?

Vedno je hlepel po posvetni radosti in sreči. In, oh, jaz nesrečnica sem mu še pogosto pritrjevala, ko je nezadovoljen tožil o samotnosti pastirskega življenja! Gorje mi, če so ga moje besede odgnale izpod domačega krova!

Ti nisi kriva nič, Marta! Jaz bi ga tistikrat ne smel pustiti samega v Jeruzalemu.

Gospod ti tega ne bo štel v pregreho; saj tedaj nisi mogel slutiti, da ga bo brezbožna kraljica tako zvalila v svoje zapeljive mreže.

Simon je zrl nekaj časa žalostno v tla pred se, potem pa globoko vzdihnil:

Oh, da bi že skoro prišel Mesija, Odrešenik Izraelov, ki bo odvzel grehe sveta! Čas je dopolnjen! me je tolažil danes pobožni duhoven Cadok, kraljestvo božje je blizu!

In vzpel je roke proti nebesom in goreče molil:

Nebesa, rosite Pravičnega, oblaki, dežite Ga! Zemlja, odpri se in rodi nam Zveličarja!

Odrešenik moj, ki Te hrepenečo pričakuje Izrael, je prosila Marta, pridi in reši mi sina! Glej, lastno življenje Ti darujem zanj!

Ti Žar večne Luči, usliši najino pohlevno prošnjo in potem naju odzemi s tega sveta! Gospod,

če sva našla milost v Tvojih očeh, daj, da pohitiva skupaj iz te solzne doline v kraj miru!

V tem trenutku se naglo odpro vrata, jasna svetloba se vlije skozi nje v sobo, k Simonu pa prihiti mladenič visoke, krepke rasti.

Oče, oče, pridite ven! Čudo se godi!

Kaj pa je, moj sin Joahim?

O čudovita noč, ta nebeški svit! In angelska godba in čudežna znamenja na nebu in na zemlji! Poslušajte! Ležali smo, zaviti v kožuhe, čuječ pri svojih čredah. Polagoma zavlađa krog nas sveta tišina in sladek spanec se dotakne naših oči. Kar nas zbudi proti polnoči glasen šum in čarobna godba kakor na harfe in cimbele, in v rudečem svitu zažari nebo. Ovcé in psi so nemirno poskakali z ležišč in nepremično gledali v čarno svetlobo, ki je neprestano rasla in se širila. Strah in groza nas je obšla in prihitel sem k vam, da bi ne ostali sami v tej čudapolni noči... Čujte — sladko angelsko petje!

Nebesa se odpirajo! Gospod stopa doli z nebes k svojemu ljudstvu! zakliče Simon.

Brzi koraki se bližajo, gruča pastirjev hiti proti Betlehemu. Dva moža stopita naglo v sobo, Simonova sinova.

Angeli so se nam prikazali, zakličeta, in nam prinesli veselo oznanilo: Danes se vam je porodil v mestu Davidovem Odrešenik, ki je Krist Gospod! In to vam bodi v znamenje: Našli boste detece v plenice povito in v jaslice položeno. Pridite, oče, pojdemo v Betlehem, da vidimo, kaj se je zgodilo. Tudi mati morajo iti z nami gledat čudo! Na postelji jih ponese mo tja; Gospod je danes milostljiv, pomogel jim bo!

Storimo torej tako, sinovi moji; moja duša neizmerno hrepeni, da vidi Odrešenika Izraelovega!

Starejša sinova oprezno dvigneta posteljo z bolno materjo ter jo neseta v jasno noč. Joahim pa vodi za roko starega očeta.

Tako so šli na pot v Betlehem v noči, ki ni bila noč.

Kajti vsa razprostrta daljna pokrajina je bila razsvetljena z žarki nebeške luči. Žareli so bregovi, bliščale so se doline, kakor posuto s prelestnimi biseri se je svetlikalo listje oljkovih in figovih dreves; čaroben svit je bil razlit čez skalovje in čez neskončni nebesni obok.

Vsa svetloba pa je izhajala iz ene same velike zvezde, ki je plavala nad Betlehemom.

Glej! vzklikne Simon, zvezda, o kateri govori prorok, zvezda Jakobova; vse zemeljske pokrajine bodo videla božje odrešenje!

Ko se približajo mestu, vidijo, kako vlija zvezda svoje plameneče žarke na streho prostornega hleva, segajočega v skalovje.

Tu vstopijo. Par podzemeljskih stopnic jih privede v veliko votlino, razprostirajočo se tik hleva.

Kakor jasno pomladansko jutro je razsvetljena vsa votlina, a vendar nikjer ni videti luči. Prijeten vonj jih omami ob vstopu; prihajal je od rudečih vrtnic in belih lilij, ki so klile iz skalovja.

Na tleh se že klečali pastirji in pobožno upirali oči na nizke jaslice, kjer je ležalo ljubeznivo dete, povito v plenice.

Poleg jaslic je sedela blagomila devica, roke prekrizane na prsih, in kakor zamaknjena je nepremično zrla v detece. Njej nasproti pa je stal bolj postaren mož, oprt na pastirsko palico. Milé njegove oči so polne tihe radosti počivale zdaj na detetu, zdaj na devici.

V to pobožno tišino pa zadoni iz daljnih višav spev nebeških krilatcev...

Joahim pelje očeta prav blizu k jaslicam, kjer poklekne.

V duši starčkovi se zbude besede, ki jih je nekdanj Izaija prerok oznanil Ahabu: Glej, Devica bo spočela in bo sina rodila, in njegovo ime se bo zvalo: Bog z nami!

V nebeški ginjenosti in s sveto pobožnostjo so tiho šepetale njegove ustnice gorečo molitev za ubogo izraelsko ljudstvo, za izgubljenega sina Manaseto in za bolno ženo Marto, ki sta jo medtem ljubeča sinova v postelji toliko privzdignila, da je mogla videti božjega Odrešenika. Sveta groza jo prešinja ob pogledu Nanj, a obenem jo navdaja sladka radost in veselo zaupanje...

In pozabila je na svojo bolezen in na slabost svojega telesa, stopila je s postelje in pokleknila pred jaslice.

O, Gospod, je molila, ki si se ponižal priti k nam revnim zemljanom, da nam prineseš rešenje, usliši molitev uboge matere in daj ji nazaj sina, ki je zapustil Tvoja pota!

Potem se je približala sveti Devici, padla pred njo na kolena, poljubila rob njene obleke in jo ponižno prosila: O Devica in Mati, prosí za me!

II.

Ob istem času, ko so prepevali angelci po betlehemske livadah slavo novorojenemu Sinu božjemu, je sedel v Cezareji na podnožju paganskega kipa mladenič, opravljen po šegi plemenitih Rimljanov. Krog širokih pleč se mu je ovijala dragocena lacerna, glavo pa mu je krasil lavorjev venec.

Glavo uprto v dlani je srpo zrl v tla pred se; ni ga mikala vabljava godba ne petje, ki se je glasila iz bližnje palače Herodove v tiho noč.

Manaset, sin Simonov in Martin, je zatopljen v globoke in otožne misli. Pred njegovim duhom vstajajo po vrsti podobe iz preteklih dni...

Kako je bil srečen in zadovoljen, ko je še pasel očetove črede na betlehemske pašnike! A dom mu je postal pretesen, želel si je ven v svet. In prišel je dan, usodepoln zanj, ki mu je izpolnil željo, pa mu tudi vzel prejšnjo srečo.

Nekoč gresta z očetom v Jeruzalem in darujeta najprej v templju. Po daritvi obiše oče duhovna Cadoka, on pa gre ogledovat sveto mesto in njegova čudeža.

V sredi mesta sreča dolg sprevid Ponosni, težko oboroženi vojščaki, bogato opravljeni služabniki, izbrani velblodi pa ognjevit konji!

In sredi te pisane množice, glej, na prekrasnem arabskem konju ponosna žena, vsa nakinčena z zlatom in biseri.

Njene oči obstanejo na mladeniču ter ga žarno gledajo, da pobesi pogled.

Mignila je služabniku ter mu nekaj ukazala.

Služabnik stopi k Manasetu pa mu reče: Kraljica ti zapoveduje, da greš z nami v palačo; ne brani se, kraljica ti hoče dobro!

Še predno se je Manaset vsega prav zavedel, ga prime služabnik za roko ter ga pelje v vrsto kraljičinih spremljevalcev.

Očaran od krasote, ki ga je odslej obdajala in omamljen od šumnih veselice ter naklonjenosti kraljičine je Manaset kmalu pozabil na blagega očeta in ljubečo mater ter stopil v službo brezbožnežev. Nasladno življenje na kraljevem dvoru ga je odvrnilo od zapovedi božjih. Popolnoma se je udal pa-

ganskim strastem, zatajil je pravega Boga ter jel darovati krivim bogovom.

Nekoč se snide z očetovim prijateljem, duhovnom Cadakom, ki mu v živih barvah slika brezmejno žalost zapuščenih starišev.

Besede duhovnov segajo mladeniču globoko v srce; vest se mu oglasi in bridek kes prodre v njegovo srce.

In danes, pri tej razuzdani veselici v palači mu je govorila vest ostreje. Čuden nemir in groza ga, gnala ven v tiho noč.

In objelo ga je vroče hrepenenje po dnevih otroških let... Zopet si je želel videti svoj borni domači dom in pasti domače črede po zelenih betlehemskih pašnikih.

Iz teh otožnih hrepenenih sanj ga zbudi glasen hrup.

Vrata palačina se na široko odpro; bakljenosci in godci privrejo skozi nje, za njimi vrsta mož in žen, ovenčanih z lavorji in cveticami, in sužnji noseči za daritev poganskim bogovom.

Tako se je pomikal šumni sprevod proti veličastnemu templju cesarja Avgusta.

Skrit za kipom je Manaset mrklo opazoval bajno razsvetljeno množico, prepevajočo razposajene pesmi.

Mlado dekle, bogato ovenčano s cvetočimi vrticami, iztrga sužnju iz rok gorečo bakljo ter hiti naglo proti mestu, kjer je stal Manaset.

Manaset, zakliče, kam si se skrili? Pridi vendar, da darujemo cesarju!

Manaset vztrepče: kakor omamljen zre na lepo mlado dvorjanko. Že je stopil korak naprej, kar se mu ustavi pogled na velikanskem nebeskem žaru, ki je razsvetljal nebo daleč tam na jugu, kjer je njegov dom in krasne betlehemske livade.

Prešinilo ga je kakor v detinskih letih, če je pripovedoval oče o obljubljenem Odrešeniku, in so mu vzvišene besede prorokov božjih vlivale navdušenje, upanje in hrepenenje v nedolžno otroško srce.

Sij je prihajal od velike zvezde, ki je s svojo svetlobe zakrila vse svoje tovarišice. Manaset ves očaran strmi v čudapolno luč; skušnjava je premagana, vroča molitev, kakor je že dolgo niso molile njegove ustnice, mu privre iz hrepenenih prsi.

A glej čudo!

Pod zvezdo zagleda veliko votlino in v nji očeta, mater, brate in prijatelje iz otroških let; vsi kleče na kolenih pred Detetom, ki leži v jaslicah. In tudi mati, ki jo je bolezen prikovala na posteljo, se vzdigne iz nje in poklekne pred Dete. In Manaset je slišal, kako prosil usmiljenja nad svojim izgubljenim sinom.

Nepremagljivo hrepenenje po Detetu, po očetu, po materi in bratih ga žene na pot domov v Betlehem.

Lepa cesta je peljala tisti čas čez Antipas in Lido v Jeruzalem in Betlehem. A Manaset se je držal stranpoti, ogibajoč se človeških stanovišč.

Neizmerno hrepenenje mu je podvojilo korake in glej — proti deveti uri zagleda domače pašnike! Njegove oči so iskale bratov, a našle so le črede brez pastirjev.

Kmalu je stal pred rojstnim domom

Vrata so bila široko odprta in v sobi je plamenča svetloba obsevala množico zbranega ljudstva. Možje in žene so obkroževale mrtvaški oder, ki je nosil dve iz neostruženih desek zbiti rakvi.

V njih pa je počivalo dvoje trupel, zavrtih v bela mrtvaška oblačila in pokritih z mrtvaškim prtom; okoli stoječi so molili psalme.

Grozna slutnja obide mladeniča. Med množico zagleda Joahima, svojega brata.

Joahim, ga vpraša z boječo negotovostjo, kje so oče in mati?

Joahim nemo pokaže na mrtvaški oder.

Z glasnim krikom plane nesrečni Manaset k mrtvim starišem, pade na kolena ter tam obupno kliče:

Oče, mati! Vaš izgubljeni sin se je zopet povrnil, da bi vaju prosil kleče odpuščanja! Ah, in zdaj ne moreta položiti več rok nad mojo glavo, da bi mi odpustila in me blagosloвила! Prepozno sem prišel in na večno me bo tlačila težka pregreha nad stariši!

Ljubeznjivo prime Joahim brata za roko:

Ne obupaj, Manaset, in bodi miren! Oče in mati sta molila zate v oni sveti noči, ko se je porodil Zveličar Izraelov. Božje Dete je uslišalo njuno vročo molitev; odprlo jima je oči, da sta se pred smrtjo videla, kako si ovrgele hudobo paganstva in nastopil pot spreobrnjenja. Ločila sta se potolaženega srca s tega sveta, združena tudi v smrti, kakor sta si izprosila od Gospoda. Vstani zdaj, ljubi brat, gremo na pogreb!

Piščali so ubrale tožne žalostinke, žene so šle pred rakvama, možje za njimi, psalme prepevaje. Trikrat, kakor je ukazoval prastar običaj, so postali nosači z rakvama ter ji postavili na tla, in vsakokrat so zadoneli mogočni spevi psalmov.

Po pogrebu je taval Manaset kakor v sanjah domov. In odslej je hodil dan, za dnem h grobu pokojnih ter ondi v tihi molitvi in premišljevanju klečal do trde noči.

Nekoč pa ga popelje brat Joahim v revni hlev, kjer se je Beseda učlovečila, in glej, njegovo razdvojeno srce je našlo pri sveti Družini tolažbo in mir.

Med dvainsedemdeseterimi učenci Zveličarjevi mi je bil tudi Manaset.

Ko je kralj Herod preganjal prve kristjane in dal ujeti Janezovega brata Jakoba, je planil Manaset v sredo med preganjalce apostolove, da osvobodi ljubljene učence; a oster meč ga z enim mahom pobije na tla.

Njegova duša pa je splavala v svetle višave, kjer sta že željno čakala na njegov prihod oče in mati.

Čudna pesem.

Poslovenil il.

Nekdaj je živel mogočen kralj. Ko je umrl v najlepših letih, zapustil je kraljico in dva otroka, sina in hčerko. Hčerka pa je bila eno leto starejša. Nekega dne se začeta pri igranju na vrtu prepirati, kedo bo dobil krono.

Deček je trdil: Jaz sem princ, in princ je vedno naslednik na prestolu; princesinje ne pridejo do kraljevanja.

Deklica pa je trdila svojo: Jaz sem starejša in prvorojenemu otroku pripada krona.

Prepirala sta se otroka nekaj časa in ker se nista mogla zjediniti, šla sta h kraljici materi ter jo vprašala: Povej nama, ljuba mamica, kateri od naju bo kralj?

To vprašanje je močno razžalostilo dobro mater. V tem je že vidla začetek strasti po gospodoljublju, ki se je že sedaj pojavila v sreih nežnih otrok.

Ljubi otroci! jima odgovori, poglejta si natanjko to lepo rožico! Pojdita v bližnji gozd in jo iščita. Kateri od vaju je prvi najde, bo kraljeval! Otroka sta si natanjko ogledovala rožico, ki je bila podobna liliji, samo na sredi je imela razklano stebelce, ki je izgledalo kakor majhno žezlo.

Skakljaje odideta v bližnji gozd, ki se je raztezal daleč v gore. Začeta iskati. Med iskanjem pa se vedno bolj oddaljita eden od drugega in se slednjič popolnoma izgubita iz oči.

Princezinja je našla najprej rožico. Vesela začne klicati brata, toda nihče se ji ne oglasi.

Tukaj ga počakam in si odpočijem, misli si otrok in se vsede v senco na mehke mah. Trudna vsled hoje po gozdu pa princezinja kmalu zaspi.

Čez nekaj časa pride mali princ na dotično mesto in najde spečo sestrico. Rožice kljub pridnemu iskanju ni našel. Naenkrat jo zagleda v rokah speče sestrice.

Sedaj mu začne hudobni duh sepetati: Glej, tvoja sestra naj gospoduje čez veliko kraljestvo in celo čez tebe! Ti moraš postati kralj! Vzemi ji rožo in glej, da na večno zaspi.

V duši princea so rojile te črne misli in slednjič se jim uda popolnoma.

Jaz hočem in moram postati kralj! misli si, sestra ne sme postati kraljica. Rajši jo umorim. Rožo pa vzamem jaz, da jo pokažem doma materi in postanem kralj.

Z debelim kamnom razbije speči deklici glavo in jo zakopje globoko v gozdu. Truplo pokrije na debelo z zemljo in travo, da ne bi nihče izvedel o njegovem zločinu.

Doma pokaže rožo. Ko ga vpraša mati o sestrici, ji pove, da sta se v gozdu izgubila in ker je ni našel, je mislil, da se je že vrnila domov.

Minolo je veliko let. Stara kraljica je vedno žalovala za svojo hčerko, katero je dala zastoj iskati po celem gozdu. Vedno si je očitala, da je ona zakrivila njeno smrt, ker jo je poslala v gozd.

Rada je oddala princu krono, ko je postal polnoleten, ona pa se je zaprla v samotno sobo in tam žalovala in molila za svojo hčerko.

Zopet je minilo nekaj let. Pripetil se, da je pasel v tistem gozdu pastirček svojo čredo.

Pri brskanju po zemlji izkoplje lepo belo kost umorjene princezinje. Kost je bila bela kot sneg in na sredi lepo votla. Pastirček zamaši na eni strani luknjico, izvrti nekaj luknjic na kosti in piščalka je bila gotova.

Kako se pa začudi, ko nastavi piščalko na usta, da bi zapiskal, kajti piščalka začne piskati sama pesem, tako žalostno, da se je pastirček milo zjokal.

Kakor da bi pel otrok z milim jokajočim glasom, donela je iz piščalka sledeča pesem:

Pastirček moj, povem ti naj,
Mrtvaška kost igra ti zdaj!
Moj brat me v gozdu je ubil,
Iz roke cvetko mi izvil,
Ki sem jo našla jaz,
Pa je dejal, da je njegova.
In ko me sestri je umoril,
Izroval grob je v hladnih tleh
In vanj zagrebel me — moj brat
v mladostnih dneh.

A zdaj naj jezik tvoj
Pri Bogu toži in ljudeh
Ter žalostni oznanja konec moj!

Vedno in vedno le to pesem je ponavljala koščena piščalka, ako jo je položil na usta, da bi zapiskal. Pogosto je ponavljala pastirček to pesem, med tem ko so mu solze tekale curkoma po licu.

Ce je zadonela ta žalostna pesem, utihnile so ptice v gozdu ter žalostno povešale glave in peroti. Živina na paši je nehala smukati travo. Nobena žuželka, nobena čebelica ni brenčala in celo potoček je bolj tiho žuborel. V gozdu je nastala prava mrtvaška tihoča.

Nekega dne sliši pesem neki vitez. Tudi njegovo srce gane miloba te melodije. Za drag denar odkupi piščalko, s katero je potem potoval po obširni deželi. Povsod je ganila pesem poslušalce do solz.

Na svojem potovanju pride tudi v mesto, kjer je kraljeval mladi kralj in kjer je živela stara mati kraljica. Pravili so ji o čudno žalostni pesmi nekega viteza, ki napolni srce vsakega poslušalca z neizrekljivo žalostjo ter ga gane do solz.

Stara kraljica pa, ki je bila vedno žalostna, odgovori: Kaj bi bilo na svetu žalostnejšega kakor moja žalost? Mene ta pesem gotovo ne bo naredila bolj žalostno kakor sem. Pokličite viteza!

Vitezki pevec pride in začne:

O vitez moj, povem ti naj:
Mrtvaška kost igra ti zdaj,
Moj brat me v gozdu je ubil,

Komaj je zaslišala kraljica prve besede, že ji je napolnila neizrečena žalost srce, da so ji zalile solze oči, ko pa je donelo naprej:

Iz roke cvetko mi izvil,
Ki sem jo našla jaz,
Pa je dejal, da je njegova,

zakriči naenkrat kraljica bolestno in se zgrudi nezavestna na tla. Prestrašeni vitez bi bil rad ustavil pesem, pa tega ni mogel. Dokler ni zadnji glas izdonel v žalostni tožbi, ni utihnila piščalka.

Pri zadnjem glasu se zbudi kraljica iz omedlevice in zakliče:

Meni piščalko, dajte jo meni, dam vam vse svoje zaklade.

Vitezki godec pa ni zahteval nič in ji je prepustil piščalko. Bogato obdarovan je odšel po svetu.

Kraljica se je zaprla v svoje sobane ter pustila tožiti žalostno pesem:

O mamica, povem ti naj,

ter zraven jokala dolgo, dolgo, dokler ni imela nobene solze več.

Kralj je med tem postal mogočen in silen gospodar. Pri vsem svojem sijaju pa ni mogel pozabiti zločina, zavratnega umora svoje sestrice. Zato je rad prirejal burne veselice s petjem in godbo, da bi oglušil glas vesti.

Zopet je nameraval prirediti veliko in krasno veselico, h kateri je povabil najboljše pevce in igralce ter obilo gostov. Kakor po navadi je tudi sedaj povabil svojo mater, ki pa je vselej odklonila. Tokrat pa mu naenkrat pošlje vest, da se bo udeležila njegove veselice. To se mu je zdelo zelo čudno in ni vedel, ali se naj veseli te spremembe ali ne.

Ko so bili zbrani v krasno okrašeni in razsvetljeni dvorani vsi gostje, vstopil je kralj s svojim spremstvom, okrašen s krono in žezlom ter se vsedel na vzvišeni prestol. In zaigrala je godba himno, in peveci so zapeli krasno pesem kralju v čast.

Med tem vstopi tiho kraljica, oblečena v dolgo črno žaljno obleko ter se postavi ob prestolu. V roki drži majhno belo palčico, ki izgleda kakor majhno žezlo.

Naenkrat pritisne to žezlo na usta, kakor bi hotela na njo zapiskati.

Čuj! En glas — in utihnili so peveci in godci, še en glas — in vse je tiho kakor v grobu.

Kralja strese pri prvih zvokih te žalostne godbe in z grozo gleda svojo mater.

Stara kraljica igra na čudni piščalki pesem, ki sega prestrašenemu kralju do mozga:

O mamica, povem ti naj,
Mrtvaška kost igra ti zdaj,

Srca navzočih strepetajo pri teh žalostnih glasovih in nobeno oko ni suho. Kralju se zdi, kakor bi ga železna roka prijela za srce:

Moj brat me v gozdu je ubil,

Ha! zakriči kralj divje in se prime za glavo ter spusti žezlo, ki ropotaje pade na tla.

Iz roke cvetko mi izvil,
Ki sem jo našla jaz,
Pa je dejal, da je njegova,